

ע"פ 9503/06 - ניסים מור נגד מדינת ישראל - מח"ש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עפ"ג 9503-06-17
עפ"ג 9135-06-17
בפני כב' ס. הנשיאה השופט י' צלקובניק - אב"ד
כב' השופט י' עדן
כב' השופטת ג' שלו
המערער המשייב שכנגדי
ניסים מור ע"י ב"כ עו"ד מ' גבאי
מדינת ישראל - מח"ש
ע"י ב"כ עו"ד ק' אלטמן
נגד המשיבה המערערת שכנגדי

פסק דין

השופט י' צלקובניק - אב"ד:

המערער שימש כסגן המפקח הכללי של משטרת ישראל, בדרגת ניצב, במועדים הרלוונטיים לaiושמים.

המערער הודה בבית משפט השלום בבאר שבע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, המתיחסת לשלווש פרשיות המפורטות בכתב האישום שהוגש נגדו, העוסקות בשלוש מתלונות שונות, ובعبارة נוספת מינית, לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998, המתיחסת לאחת מהמתלונות, שענינה מפורט בפרשיה הראשונה.

בית המשפט קמא (כב' השופט ר' סולקון) דחה בגין דינו את טענת המערער כי ניתן להימנע מהרשעתו, וגורר עליו 4 חמשי מאסר מותנים למשך שנתיים; של"צ בהיקף של 400 שעות; פיצוי בסך של 10,000 ש"ח לכל אחת מהמתלונות; בנוספ', ניתן צו מב奸 למשך שנה מיום גזר הדין.

המערער (בעפ"ג 9135-06-06), טוען בערעורו כי יש לבטל הוראת בית משפט קמא לעניין ההרשעה; עוד נטען, כי גם אם ההרשעה תעמוד על כנה, יש להתערב בעונשים שהוטלו, בדרך של ביטול המאסר המותנה, מצומם ממשמעו של שעوتת השל"צ שנקבעו, ביטול הפיצוי שהוטל, או למצער, צמצומו המשמעותי.

המדינה (בעפ"ג 9503-06-17; תכונה להלן - המשיבה), טוענת בערעורה כי יש להחמיר בעונשו של המערער, ולגוזר עליו, תחת השל"צ שהוטל, עונש של מאסר, ولو קצר במקכו, אותו ירצה בדרך של עבודות שירות.

כתב האישום

עמוד 1

במבוא לכתב האישום בו הודה המערער, צוין כי המערער, בתקופה הרלוונטית לאישומים فعل "מעמיד רם ונישא של קצין בכיר ביותר, מפקד בדרגת ניצב...בתפקיד שני בשירות הפיקוד במשטרת החולש על אלפי שוטרים", לצורך יצירת "קשרים אינטימיים" עם שוטרות צערות ממנה, בפער גיל ודרגה, "טור ניצול מעמדו ותളות המובנית של השוטרות הזרות בקצין במעמדו"; המערער יצר "מצגים משתמעים בפני השוטרות...בדבר כוחו לסייע, וזאת על מנת לקדם עניינו האישי בשוטרות, לרבות יצירת תנאים שאפשרו קשר אינטימי עימן". בנסיבות אלה, فعل במצב של ניגוד עניינים, בין מעמדו ומחוייבותו המקצועית, לבין קשריו האישיים עם המתלוננות, ורצונו במימוש קשרים מיניים או אינטימיים עימן.

המתלוננת בפרשיה הראשונה, שבענינה הורשע המערער כאמור, גם בעבירה של הטרדה מינית, ילידת שנת 1980 ואם חד הורית, שימשה בתפקיד סיור באחת מהתחנות במחוז הדרומי של המשטרה. מתلونת זו, פנתה למערער, אותו לא הכירה קודם לכן, בראשת ה"פיסבוק", וטיחה בפניהם את קשייה לשוהות בתנאי פנימיה באחד מהקורסים המשטרתיים, נוכח הצורך לטפל בילדיה, וביקשה הקלה בתנאי הקורס, לאחר שב吃过 כבר השתתפה בקורס זה, עד שהזודה ממנה בשלבי האחוריים.

בעקבות הפניה אליו, ובין החודשים يول 2014 לינואר 2015, יצר המערער קשר עם אותה מתלוננת, וכעהלה מכתב האישום, נהג "לכטוב למתלוננת באופן חוזר ונשנה, מסרונים והודעות ווטסאף, בעלי אופי מיני, בהם הביע רצונו להיפגש עימה והפנה אליה הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, וכךלה המתמקדות במיניותה לרבות ניסוחים בוטים, הכל תוך כדי ניצול יחס מרות". המערער אף הגיע לביתה של המתלוננת וביקש منها לשבת לידי, אף הציע לה להיפגש עמו בבית מלון. המתלוננת המשיכה לפנות אליו בבקשת כי ישיע לה כמתואר, ואף השתמשה בכינוי חיבת, הגם שהחומרה מלהענות להצעותיו המיניות של המערער.

עוד עלה מכתב האישום כי בתאריך 21.11.2014, במהלך הלוייתו של שוטר שנערכה בנטיות, שלחה המתלוננת מסרין למערער כי שניהם נוכחים בהלויה; המערער התקשר למתלוננת וביקשה להיפגש עמו בתחנת הדלק בצדמת יד מרדכי. בהיותם בתחנת הדלק, חרב הסתייגותה של המתלוננת, הפציר בה המערער להיכנס לרכבו ל"חמש דקות"; המערער פשט את חולצת המדים שלו ונותר עם חולצת טי שירט, ואף החליף את לוחיות הזיהוי ברכב ללוחיות זיהוי אזרחיות, כדי שלא לעורר תשומת לב מצד עוברים ושבים. בהיותם ברכב, ולאחר שהמתלוננת שאלת את המערער אם הצליחו לקדם את עניינה בקורס, אמר לה המערער כי הדבר עדין מצוי בבדיקה; לאחר מכן, השמיע באוזניה אמירות בעלות אופי מיני, "ביקשה להביא לו את ידה, ומשעשתה בדבריו קרב אליה, הצמיד את פניה לפניה ונישק אותה בפיها, תוך שהוא מחדיר לשונו לפיה". המתלוננת נסוגה לאחרור ואמרה למערער, שהדבר אינו נעים لها.

על פי המתואר בכתב האישום, פנה המערער לגורמים שונים במשטרה, כדי לנסות ולברר אם ניתן לסייע למתלוננת. עם זאת, לאחר שהתחוור למערער כי לא יוכל לסייע למתלוננת, יצר מצג כוזב בפני המתלוננת, לפיו נדרש בבדיקות נוספות מצדו בענין הסיום שביקשה. רק בחודש דצמבר 2014, שבועות ספורים לפני תחילת הקורס, הודיע המערער למתלוננת כי לא ניתן לסייע לה בענין.

המערער הודה בכך כי נוכח דרגתו הרכירה, ומאחר שהמתלוננת סקרה כי הוא "כל יכול", ו"יכול לחילצה מהמיצר", חששה המתלוננת כי אם לא תשתקע עמו פועלה ולא תגיב למסרונים שליח, אז יוביל לה. נוכח התנהגות המערער, המתלוננת "היתה נתונה במלcold וחששה לסרב למערער באופן נחרץ, בשל תלותה בו ובעזרתו בענין תנאי שירותה

בקורס על ריקע מצוקה ונסיבות האישות הקשות".

המתלוננת בפרשה השנייה, ילידת 1987, שירתה כחוקרת באחת מיחידות המשטרה, ולאחר שתי שנים שירות קיבלה הודעת פיטורין. המתלוננת פנתה למכתב לשכת הסמכ"ל, וביקשה להיפגש עמו. בעקבות פניהה התקשר המערער אל המתלוננת, ולאחר בירור שערף, נאמר למתלוננת כי תוכל להישאר במשטרת אם תמצא לעצמה תקן במקום אחר. הדבר לא עלה בידי המתלוננת, והיא פנתה אל המערער בשנית, וזמנה לפגישה בלשכתו; בעקבות פניהו של המערער בראש ייחิดת חקירות, ולאחר ראיון, התקבלה המתלוננת לחידה החדש והחלה בעבודתה בה בחודש פברואר 2014. המתלוננת, אסירת התודה, אף מסרה למערער מכתב תודה עבור פועלו עבורה.

לאחר אירועים אלה, נגנו המתלוננת והמערער להחליף מסרונים על ריקע תפוקה והתקדמותה המקצועית של המתלוננת, והמתלוננת אף הזמינה את המערער לטקס סיום קורס בו השתתפה, אליו לא הגיע המערער.

החל מחודש נובמבר 2014, ניסה המערער לשווות לקשר בין המתלוננת, אופי מיני, "טור שהוא מבין היבט כי מתוקף מעמדו, מרחב הסירוב של המתלוננת הינו מוגבל וכי יש לה אינטנס מובנה לרצות אותו, בין אם היא חפיצה בקשר אינטימי עימו ובין אם לאו, וזאת עקב מעמדו הרם והנישא בארגון ועקב כוחו וסמכוותו, אותם המחשיב פנינה בטיפול בעניינה" (סעיף 10 בכתב האישום).

המערער החל להפנות למתלוננת שאלות אישיות, ובכללן, אם יש לה חבר; הוא הציע לה להכיר את בנו, והזמינה להיפגש עמו לארוחת צהרים. המתלוננת התהמeka מהצעות אלה.

בסוף שנת 2014, נפגשו המערער והמתלוננת בבית קפה, ובמהלך המפגש ביקשה המתלוננת לברר אם ינתן לה ללמידה לתואר אקדמי במילון המשטרה, ומערער אמר לה כי יבדוק זאת. ביום 16.1.2015, ולאחריו, שלח המערער למתלוננת מסרונים בהם גילה בה התעניינות מינית, טור שהמתלוננת דוחה את רמיוחתו ועובדת לשוחח על נושאים אחרים. על פי כתב האישום "המתלוננת אשר לא הייתה מעוניינת בצלגת הקשר המקצועי בין ובין הנאם לקשר בעל אופי מיני, נקלעה למiquid וחשה לדריש ממנה בבודות כי ייחל מאמירויות בעלות הגון המיני, פן תאבד לה חסותו המקצועית והיא תימצא מול שוקת שבורה אם תקירה בהמשך דרכה בעיה מקצועית".

המתלוננת בפרשה השלישית, ילידת 1972, שירתה כעורכת דין במשטרה, החל משנת 2000. בשנת 2008 שירתה בדרגת רב"ק. המערער היה מעורב במהלך השנים, מתוקף תפקידו, בקבלת החלטות הנוגעות למתלוננת בעת שהתמודדה על תפקידים שונים, ודרגתה העונקה לה בלשכתו, בעת שהמערער שימש באותו ימים כמפקד מחוז המרכז. מאז אותה תקופה "חרת לקשר מיני עם המתלוננת, טור שהוא מנצל את מעמדו ואת מרחב התפקיד המוצמצם שנוטר בנסיבות העניין למתלוננת להשיב את פניו ריקם". לאחר אירוע חטיפת שלושת הנערים ביוני 2014, הוקם במשטרה צוות ארצית לטיפול במקדי 100, והמערער מינה את אנשי הצוות, ובכללם את המתלוננת. המתלוננת הודהה לו על כך במשrown, ובתגובה הציע לה המערער להיפגש עמו לארוחת צהרים, משותפת בצפון הארץ. במועד אחר, לאחר שהמתלוננת מסרה למערער כי נוצר עיתוי נוכח לקיום המפגש לארוחת צהרים, הגיב המערער כי העיתוי אינו מתאים לו, וכי הוא מעוניין במפגש ממושך עמה, מעבר למפגש של ארוחת צהרים. המתלוננת החליטה בעקבות כך להתרחק מהמערער, אם כי שמרה על יחס עבודה תקינים עמו, בשל כך שהיא כפופה לו במסגרת עבודתה.

בחולף חודשים ימים נאותה המתלוננת להצעת המערער להיפגש עמה לארוחת צהרים, שכן לא רצתה לפגוע בקשריה

המקצועים עמו, והם נפגשו בمساعدة באשדוד, ולאחר מכן בمساعدة בראשל"ץ, השיכת לבנו של המערער.

בחדש נובמבר 2014, שיתפה המתלוונת את המערער בבעיותה האישיות - זוגיות, וסמן לאחר מכן, פנה המערער למתלוונת והציג לה לנחל עמו קשר זוגי. המתלוונת השיבה לו כי לעת ההיא הדבר אכן מתאים לה, אולם הוסיפה כי היא צריכה לחשב על כך; המתלוונת הגיבה באופן זה, על אף שלא הייתה מעוניינת בקשר מעין זה עם המערער, על מנת שלא לפגוע בקשר שהוא בין הנינה. לאחר זמן מה פנתה המתלוונת למערער בעניין קידום מקצוע, והמעערר הבטיח לה כי ימליץ על המתלוונת בפני ראש חטיבת התייעות, ואז שאלת המערער אם קיבל החלטה בעניין מצבה המשפחתי. בהמשך אותו יום, במהלך פורום שהתקיים במטה הארץ בו נטלה חלק גם המתלוונת, שלח אליה המערער מסרונים בעלי גוון אישי, ושאלת متى יוכל להיפגש, ומתלוונת השיבה כי יקבעו מועד בהמשך. במהלך סוף השבוע, שלח המערער למתלוונת מסרונים נוספים, בהם חזר ושאל מתי ייפגשו. המתלוונת שאלת המערער אם פנה לראש חטיבת התייעות, וזה אמר לה כי הוא ממתין להזדמנות מתאימה לעשות כן. המערער חזר ושאל מתי ייפגשו, ומתלוונת השיבה לו כי היא עסוקה, ואף פירטה את עיסוקיה. בהמשך אותה התכבות שלח המערער למתלוונת תמונה בעלת גוון מיני בוטה; "תמונה זו עוררה גועל אצל המתלוונת, אשר עד אז עוד רחשה כבוד ואמון לנאים ובתגובה היא מחקה את התמונה הנ"ל".

הסדר הטיעון

במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הוסכם, כי לאחר הודהת המערער בכתב האישום שגובש, המשיבה תעזור להטלת עונש מאסר לRICTיו בדרך של עבודות שירות, ואילו המערער יוכל לעוזר לענישה אחרת, כולל בחינת שאלת הרשות, יופנה לקבלת תסקירות שירות מבבחן. בנוסף, הוסכם, כי המתלוונת בפרשיה הראשונה תפוצה בסך של 10,000 ל"נ, וענין הפיצוי לשתי המתלוונות האחרות, יהיה נתון לשיקול דעת בית המשפט.

בטיעונה בבית המשפט קמא, עתירה המשיבה למתחם ענישה שבין 5 ל- 12 חודשים בגין פעולה, ולהטלת 6 חודשים מאסר לRICTיו בעבודות שירות. ב"כ המערער טען בבית המשפט קמא, כי יש להימנע מהרשעת המערער, ולהחלופין להסתפק בעונשים עליהם המליץ שירות המבחן, כפי שייתואר להלן.

פסקoir שירות המבחן מיום 7.2.2017

מהתסקירות עולה, כי שירות המבחן התרשם כי המערער שיתף עימו פעולה באורך מלא, והתבטא באופן פתוח ואוטנטטי. המערער קיבל אחריות והביע חריטה ובועה על המעשים. יצוין, כי דברים דומים הושמעו גם בפניהם של המערער בבית המשפט קמא, קודם לזמן גיזרת הדיון.

המעערר, בן 58 שנים, הינו אב לילדים מבוגרים וסב לנכדים. על פי התסקיר, המערער סובל מבעיות רפואיות, והוא ציין בפני שירות המבחן כי חלה הרעה במצבו הרפואי.

המעערר שירת בצה"ל כלוחם וכמפקץ; במשטרת ישראל התקדם במסלול פיקודי, עד הגיעו לתפקיד סגן המפקח

הכללי. המערער הוביל בתפקידו פרויקטים שונים, ובכללם קידום המצוינות במשטרת; שימור המורשת וזכר הנופלים; שימור הקשר עם חברי; הקמת המכלה הלאומית של המשטרה; פיתוח תוכניות פנים וחוץ ארגוניות במשטרת. שירות המבחן ציין כי המערער השקיע את מלאו מאמציו בבניית הקריירה המקצועית שלו, והצליחו תרמה לחיזוק דימוי העצמי, הגברי והחברתי.

הוצגו בפני שירות המבחן פניות משפטיות שונים שתיארו את יכולותיו המקצועיות של המערער, נכונותו לשיער בכל עת, והכרת תודה על פועלו. אציין, כי עדים שהופיעו בפני בית המשפט קמא - בכללם מר שלמה אהרוןישקי, מי ששימש בעבר כמפק"ל - חזרו ועמדו על תוכנותו אלה של המערער, בפן המקצועי והאנושי כאחד.

המעערער טען בפני שירות המבחן כי באוטה תקופה המתוארכת בכתב האישום, "חווה תהושיםות בדידות ומצוקה" על רקע אישי ומשפחתי, ובקשריו עם המתлонנות "חיפש לספק את קשריו בקרבה, גם מינית, מבלי להכיר באוטה עת את החומרה שבמעשיו. כוון סבור כי פעל על רקע חולשה אונסית באופן פסול תוך ניצול מעמדו ומצוקתו של המתлонנות, לצרכיו האישיים, וביטה גישה אemptiva clpiah". עם זאת, ציין המערער, כי מדובר בנסיבות חריגים שאינם מאפיינים את התנהלותו הכלולית וערוכו. שירות המבחן סבור כי "בעברות فعل המערער באופן ממוקד בצריכו בשליטה ובכוח ולא יכולת לראות את הנגעות כדמיות נפרדות שלא נועד לספק את צרכיו". עוד ציין, כי "לצד יכולותיו וכישוריו של (המעערער) לתפקיד, קיימת בעיתיות בדףו אישיותו ובעמדותיו כלפי נשים, יתכן (ש)תפקידו הממושך בזמן ובמעמד בכיר, בעל כוח והשפעה...תרמו לתהושיםות ביחסו מופרצת אצלו בהתקנות בלתי מבוקרת וחסרת גבולות...לא נסוג מעשיו גם כאשר ביטהו אי נוחות והתנגדות...לצורך מימוש רצונותיו פעל באופן מניפולטיבי מולן...".

המעערער חוות כוון תהושיםות פגיעה נוכח ניתוק הקשר עמו מצד גורמים בכירים במשטרת, ירידה במעמדו החברתי, תהושיםות כישלו, מצוקה ובדידות כתוצאה מחשיפת המעשים ופתיחה ההליך הפלילי, כמו גם בעקבות פרישתו מהמשטרה מבלי לפנות לקבלת סיוע.

נוכח קבלת האחריות על ידי המערער "והמחירים האישיים הכבדים שישלים", סבור שירות המבחן כי הטלת של"צ בהיקף נרחב של 400 שעות, ולא בדרך של הטלת מסר בעבודות שירות, יהיה בה כדי להציג את הפסול שבשבירות ולהציג גבולות ברורים להתקנות המערער; לעונש זה יהיה בនוסף, היבט שיקומי - חינוכי. נוכח העובדה כי המערער הביע נכונות מילולית לכך, ממליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן לשנה.

שירות המבחן לא סבר כי נמצא "בבסיס ונימוקים כבדי משקל" לביטול הרשעה.

גור הדין בבית המשפט קמא

בית המשפט עמד על מאפייני החומרה שבהתנהגות המערער, ובכללם, הפגיעה בכבודן של המתлонנות ובתהושיםת האוטונומיה שלhn, "מעצם ההתייחסות אל כל אחת מהן כאובייקט לספק תאותיו..."; ניצול המעמד והסמכויות לביצוע המעשים; הפגיעה באמון ובמסגר המועבר, נוכח ביצוע המעשים לקידום עניין של המתлонנות, שלא מתור שיקולים מקצועיים; הפרת חובת האמונם לציבור, מצד מי שאמון על אכיפת החוק.

בשל התמימות העבירות, ומספרן של המטלונות, תוך ניצול מעמדו של המערער, לא ראה בית המשפט מקום לביטול הרשעה. עוד צוין, כי המערער לא הצבע על כל פגיעה קונקרטית שתיגרם לו אם תתקיים הרשעתו, ואף שירות המבחן לא המליך על ביטול הרשעה.

בקביעת מתחם הענישה, צוין על ידי בית המשפט כי המעשים שבוצעו כלפי המטלונות בפרשיה הראשונה, כוללים "הטרדה מינית מילולית מתמשכת וכן הטרדה פיסית בדמות אחיזה בידה ונשיקתה בפיה בנגדו לרצונה", והמעשים בפרשיות האחרות, עניינים "הטרדות, מילוליות בעיקרון, לרבות ניסיונות להניע את הנפגעות להיפגש עם הנאשם ולק"ם עמו מערכת יחסים אינטימית".

בגין "העבירות נשא האירע הראשון" - על פי הניסוח בגזר הדיון, קבע בית המשפט מתחם ענישה ש"בין עונש צופה פני העתיד לצירוף עונשים נוספים ועד לעשרה חשי מסר בפועל", ואילו בגין שתי הפרשיות האחרות, מתחם שבין "עונש צופה פני עתיד ועד מספר חדש מסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות".

"תוך חפיפה בין המתחמים וכן מתן משקל גם לפן של הפרת האמנויים", נקבע על ידי בית המשפט מתחם ענישה כולל שבין "עונש מסר צופה פני עתיד, בלווית עונשים נוספים ועד למסר בפועל בן 10 חדשים".

בעת קביעת העונש בתוך המתחם שקבע, מצא בית המשפט לנכון לאמץ המלצות שירות המבחן, ולהשיט על המערער כפי שפורט לעיל, עונש של מסר מותנה, של"צ, פיצוי יצו מבחן.

בית המשפט ציין בעניין זה, כי זקף לזכות המערער את הودאותו המיידית; שיתוף הפעולה בחקירה, לקיחת האחריות, ומוניעת הצורך, נוכח ההודאה, להuide את המטלונות; השירות הארוך בצה"ל והמשטרה; "הנזקים המשניים" שנגרמו לumaruer, ובכללם קטיעת קריירה רבת שנים, ופרסום הפרשה; הערכת שירות המבחן כי מדובר בהסתבכות שאינה מאפיינת אורחותו של המערער, וכי בכלל, ערכיו חיוביים; נוכנות המערער לשתתף בהליך טיפול בשירות המבחן, והמסוכנות הנומוכה הנשקפת, לאחר שהumaruer סיים את שירותו במשטרה.

בית המשפט החליט על השנת פיצוי מסוור זהה - 10,000 ₪ - גם לכל אחת משתי המטלונות האחרות, לאחר שנקבע כי הפיצוי המוסכם שניית למטלוננט בפרשיה הראשונה, הינו, מミלא, "על הצד הנמור", נוכח אופי המעשים, ואין מקום להפחית משיעור פיצוי דומה גם לשתי המטלונות האחרות, גם אם חומרת המעשים ביחס לשתי מטלונות אלה פחותה יותר.

על-קר טיעוני הצדדים

הumaruer, בנסיבות ב"כ, עו"ד גבאי, סבור כאמור, כי יש להורות על ביטול הרשעה.

נטען, כי עמדת שירות המבחן בעניין זה, הינה בגדר המלצה בלבד, שבית המשפט אינו מחויב לאמצתה, וכי לא נבחנה כראוי מידת הפגיעה במערער מול התועלת שבהרשעה.

בעניין זה, נטען, כי מעשו של המערער מצויים ברף חומרה נמוך; עיקר המעשים נוגע להפרת אמונים, ורק במקרה אחד הורשע המערער בעבירה של הטרדה מינית, ובית המשפט קמא התעלם לכך בגין דיןו. ב"כ המערער מציבע על הנזקים המשמעותיים שנגרמו לערער עקב קיומם הבלתי הפלילי: פיטוריו בשלב הראשון של החקירה, עוד קודם להגשת כתב אישום; המשבר המשפחתי הכבד שנגרם לערער; סתיימת הגולל על אפשרות מציאת תעסוקה ההולמת את כישורי המערער, ההורכת ומצטמצמת עוד יותר, נכון גילו המתקדם וביעתו הרפואית. עוד נטען, כי יש ליתן משקל נוסף לקבלת האחריות וההודהה המיידית בחקירה, המUIDה על הכרתו של המערער כי הוא צריך לשאת בתוצאות מעשו, ושירות המבחן אף עומד על שיתוף הפעולה מצד המערער ורצונו לקחת חלק בהליך טיפול.

ב"כ המערער טען לחופין, כי גם אם תיוותר ההרשעה על כנה, יש להקל במידת העונש, באופן שהמאסר על תנאי בוטל, ותצומצם משמעותית מכסת שעות השל"צ שקבע בית המשפט קמא. נטען, כי בית המשפט קמא קבוע מתוך עונש לא מיידי, תוך התבוסות על מקרים שנדרנו בפסיכה, שנסיבותיהם חמורות יותר, ולא נתן ביטוי לכך כי במקרים אחרים שנדרנו (ובכללים ענינו של ראש עיריית קריית מלאכי, שנסיבותו דומות לאלה המתקיימות ענינו של המערער) הוטלו עונשים מקלים יותר. עוד צוין בפנינו, עונשו המלא של השופט יצחק כהן, ששימש כנשיא בית המשפט המחוזי בנצרת, בגין דין שניitan לאחר סיום משפטו של המערער.

המשיבה באמצעות ב"כ עו"ד אלטמן, טוענת בערעורה, כי יש להתערב בעונש שהוטל, ולהשיט על המערער הוספה מרכיב עונייה של מאסר בפועל, "ולו קצר", לריצוי בעבודות שירות. נטען, כי ענינו של המערער "משכוף פתולוגיה מוכרת" של ניצול נשים על ידי "גבר המשמש בתפקיד בכיר בארגון היררכי" ומנצל את מעמדו וסמכויותיו "כדי ליצור לעצמו נגישות על רקע מיני לנשים צעירות וחוטרות הננותות למטרות". מכלול המעשים שביצעו המערער, שנמשכו על פני תקופה ארוכה, מול נשים שונות, ולنוכח מעמדו הרם של המערער, מצדיקים הטלת עונש מאסר בפועל; נכון קיומן של נסיבות חריגות, ובכללן קבלת אחריות והכאה על חטא, והתרומה רבת השנים של המערער לשירות הציבור, מסכימה המשיבה כי איזון האינטרסים מצדיק הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות, ואולם בהטלת מאסר מותנה בלבד, אין כדי להלום את נסיבות המעשה, ובית המשפט נתן משקל מכריע, שלא במידה הראיה, לנסיבותו האישיות של המערער.

המשיבה טוענת בנוסף, כי קיים פער מהותי בין עונש השל"צ, המצוי במדד חומרה נמוך, לבין רכיב של מאסר בפועל, בדרך של עבודות שירות, והעונש עלול להתפרש צילול הערכים המוגנים שנפגעו נוכח המעשים, והוא מותיר מסר "רב ממשעי ומלבלב" לבני תפקודים בכירים בשירות המדינה, ועלול לרפאות ידי מתלונות מהגשת תלונות דומות, וליצור מדرون עונשתי חלקלא. עוד נטען, כי בקביעת המתחמים על ידי בית המשפט קמא אין כל אזכור לעבירה של הפרת אמוןיהם שבה הורשע ביחס ל"כל שלושת האישומים".

דין

בע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ. איתמר ביטון (23.7.2009), נאמרו דברים אלה על ידי כב' השופט א. א. לוי:

"شورת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית-המשפט להסתפק בהעמדת הנאשם כאשם במבחן בלבד להרשיעו בדיון,יפה למקרים מיוחדים ויצואי דופן. שימוש בסמכות זאת כאשר אין הצדוק ממשי להימנע מהרשעה מפירה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק" (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שם, פ"ד (3) 682, 683 (1996)). בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997), עסק בית-המשפט

בשאלת הנسبות להפעלה של הסמכות הקבועה בסעיף 7א לחוק העונשין (גזרתו של שירות לtauולת הציבור ללא הרשות הנasm). נקבע, כי להימנעות מהרשעה זיקה הדוקה לשיקומו של נasm, ברם, עניין זה מוביל להפחית מערכו, הוא רק אחד מבינן אדניה של השמת האחוריות בפלילים, על הסנקציות הנלוות לה. מרכיבים אחרים, שעננים בפרט בטיב המעשים שבוצעו ובמידת החומרה הטעונה בהם, עשויים להטוט את הcpf לחובת הנasm ולהוביל למסקנה כי מן הדיון להרשעו. כאמור, הכל הוא כי משחוכחה האשמה יש להשית אחריות בפלילים, ונסיבות מקרים של זכות הנasm יכולו, לכל היותר, להצדיק הקללה בעונש הנלווה להרשעה. הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנasm בעיטה של הרשעה, אינה שקופה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב. תועלת ציבורית זו אין כוונתה, אך מובן הוא, לנטייה אחר דעת הקהל או המיית לבו. היא נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות. סיכמה השופטת דורנר בקובעה: "הימנעות מהרשעה אפשרית אףא בהצבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנasm, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקירה המסתים על ההרשעה בלבד לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (שם, בעמ' 342...).

אפשרות ביטול הרשותו של המערער מנוגדת לעקרונות אלה, אינה יכולה להתקבל.

המערער - השטר מס' 2- עמד סמוך לקצה הפירמידה של משטרת ישראל, כאחד מראשה של מערכת היררכית, המונה אלפיים רבים של שוטרים ושוטרות. הוא ניצב בחילון הראווה של משטרת ישראל. התנהגותו המוסרית, האתית, המשמעתית והפלילית נבחנית בזוכיות מגדלת. כגדול סמכויותיו של המערער כך גם גודל חובותיו ואחריותו, הן במישור התנהגותו ביחסים הבין אישיים, והן מכוח היותו מודל ודוגמא לפוקודי ופקודותיו, גם אלה שאינם מצויים עמו בקשרי עבודה אישיים. מעמדו זה של המערער, "צובע" את מעשי העבירה שביצעו באור מחרמיר יותר. באחד העניינים שהובאו לפתחו בבית המשפט העליון, נאמר בעניין מעמדם הבכיר של הנאים באותו מקרה:

"גורם זה פועל, לדעטנו, בסופו של יומם, להעצמת חומרתן של העבירות שנעברו. אמנם, מתקבל להתחשב ביום פקודה בתרומותם החביבות הכלולתי של אנשים בכירים בחברה ובמשק. עם זאת, מעמד זה פועל כחרב פיפויות; ככל שמעמדו של אדם בוגזר בו הוא פועל בכיר יותר, כך סטייתו מן השורה מקבלת גוון חמור יותר (השופט ח' כהן בע"פ 395/75 צור נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 589, 598 (1976);
(ע"פ 7593/08 ריטבלט נ' מדינת ישראל (1.9.2009))."

המערער הורשע בביצוע מעשי עבירה שיטתיים, לאורך שנים, כלפי שלוש מתלונות, צעירות ממנו בשנים, שתים מהן במעמד זוטר. לא הייתה זו יד המקירה; מדובר בדףי התנהגוות מושרים מצדיו של בעל דרגה כוחני, שהביאו לידי ביטוי את יכולתו, סמכויותיו וקשריו של המערער במטה הפיקודי של המשטרה, להשפיע על גורלן המקטוציא ואיכות חייה של השוטרות המתלוננות, ומנגד את התלות הרבה של אותן שוטרות, שביקשו את סיועו של המערער, במשעיו ובהחלתו של המערער. המערער ניצל ניצול ציני ומחושב, את תלותן זו של המתלוננות לצורכי התקשרות אינטימית אליו, שעה שאליה לאubo כל בקרבתו, וניסו, בלית ברירה, במצויקתו, למצואו "נוסחת איזון", לפיה ינסו מחד, לבסוף את מעשיו של המערער, ומайдך, לא יפגעו מתגובהו לדחיתתו על ידן.

מעשיו של המערער בכל שלוש הפרשיות נשאים חותם ברור של הפרת אמונים, כפי שקבע בית המשפט קמא, הן כלפי

פקודיו של המערער בתוך המשטרה, והן כלפי הציבור הרחב, נוכח הפגיעה בתדמיתה של המשטרה, שתפקידה מושחת על אמון הציבור בטוהר המידות של השוטרים ושל שדרת הפיקוד המשטרתי; אמון זה נפגם נוכח מעשי המערער, על רקע מעמדו.

עבירות ההטרדה המינית שביצע המערער כלפי המתלוונת בפרשה הראשונה, הינה בעלת גוון מגונה ומכוער, נוכח תלותה המיוחדת של אותה מתלוונת במערער, בשל הוותה אם חד הורית ודאגתה לילדיה, ולנוכח המשך המעשים, חרף ידיעתו של המערער, משלב מסוים, כי אין יכול לסייע למTELוננטה, ומשהמערער כפה מגעו על המתלוונת בעת ישיבת ברכבו. אך, בעניין זה מדויקת במיוחד היא התרשומות של שירות המבחן, לפיה, המערער فعل "באופן ממוקד בצריכיו בשליטה ובכוח ולא יכולת לראות את הנפגעות כדמות נפרדות שלא נועד לספק את צרכיו".

nocach נסיבות אלה, קיים הכרח, על פי המבחנים שנקבעו בעניין איתמר ביטון, להעברת מסר המוקיע את העבירה ומצבעה, באופן המחייב הותרת ההרשעה על כנה, כפי שקבע בית המשפט קמא. נסיבותיו האישיות של המערער, שעיקרן הינו פועל יוצא מממשי המערער עצמו, נדחות בפניו חרכי ההרשעה במקורה זה. לא לモתר להזכיר כאמור, כי גם שירות המבחן שעמד על מלא מצבו של המערער, לא ראה מקום לביטול ההרשעה.

בצד אי ההתערבות בהחלטה לפיה אין מקום להימנע מהרשעת המערער, לא מצאתי גם מקום להתערב ברכיבי הענישה שנקבעו על ידי בית המשפט קמא.

המתחם הענישי שקבע בית המשפט קמא, שתחתיו במאסר מוותנה, וקצתו העליון במאסר ממשי של עשרה חודשים, הינו מתחם ראוי בנסיבות המקורה, אף לא נעלם מעוני בית המשפט, כי המתחם מתיחס להרשעה בעבירות של הפרת אמונים, גם אם הדברים לא הוגדרו בצורה בהירה לעיתים.

בהקשר זה אציין, כי עבירות ההטרדה המינית בה הורשע המערער, ככל כיוראה, מתיחסת רק לאחת מהTELוננטות, וענינה בהטרדות מיניות מילוליות במסגרת יחסית בעובדה, תוך ניצול מרות ביחס עובודה או בשירות, ואין בויטוי בסעיף העבירה שייחסו, למגע הפיזי של המערער באותה מתלוונת.

בקיצבת העונשים לא ניתן שלא ליחס משקל משמעותי לנסיבותו האישיות של המערער.

כרום מעמדו של המערער, כך גם עמוק הוא השפל אליו התדרדר. חסיפת הפרשה, פיטוריו של המערער מהמשטרה, העמדתו לדין, הפרסום ברבים - כל אלו המיתו קלון על המערער, המתלווה לרכיביו העונש שהוטלו עליו. המשבר המשפחתי והחברתי העמוק, קשיי ההשתלבות הכספיים בمعالג העובודה בנסיבות פיטוריו וגילו המתקדם, הינם תוצאות שירותי נסיפות של המעשים.

בית המשפט נתן בנוסף, ביטוי נאות בגזר דיןנו גם לנטיילת האחוריות השלמה של המערער, שיתוף הפעולה המידי בחקירה, וההימנעות מניהול משפט מיותר, שהיא מצריך את העדtan של המתלוונת, ומגביר מבוכתן וקשייהן. ניתן גם משקל ראוי לתרומתו רבת השנים והישגים של המערער בשירות קשה בצה"ל ובמשטרה. שירות המבחן התרשם באורח חיובי מכונות הצהרותיו של המערער, ונכונותו לקבלת טיפול.

אין דרך של ערכאת ערעור בימי הדין, ואין היא יושבת במקומה של הערכאה הראשונה. דרישתה של המשיבה להטלת עונש, ו"לו קוצר" במשמעותו, בדף של עבודות שירות, אינה מהווה לטעמי, עדמה עונשיות ממשמעותית שיש בה כדי להטוט את הCEF להחמרה בענישה. אין מקום לדחית מסקנותו של בית משפט קמא, שאימץ את עמדת שירות המבחן כי

די, בנסיבותיו של המערער, בהטלת מאות שעות של"צ, בנוסף לעונש מאסר מוותנה, והשתת פיצוי בסכום כולל שאין מבוטל.

מайдך, אין לקבל עמדתו של המערער, כי יש בעונשים אלה כדי להוות ענישה לא מידתית, וזאת נוכח אופיים של המעשים, התמישכותם ומספר המתלוננות.ברי כי עונשי מאסר מוותנה ושל"צ מצויים בתחום מדרג הענישה, ואין מקום להקל עוד נוכח נסיבות העבירה. עניינו של המערער שונה במידה זו אחרת, מעוניינם של המקרים האחרים שנדרשו בפסקה, עליהם הצביעו ב"כ המערער, ואין לגזר מהם גזירה שווה, ולעשות בהשוואה מתמטית של שעות של"צ שהוטלו במקרים השונים.

אצין לבסוף, כי המתלוננות, בפרשיות השניה והשלישית, לא צורפו כמשיבות להודעת הערעור, ודין בכך כדי לדחות ערעורו של המערער לגבי שיעור הפיצוי שנפסק להן. לגופם של דברים, אין כל חומרה מובהקת המצדיקה התערבות ערורית, בגובה הפיצוי שנפסק, גם משוקלים הנסיבות המכחים יותר, המתקיימות בעניינה של המתלוננת בפרשיה הראשונה, שהפיצוי שהושת לזכותה, היה מוסכם.

נוכח נסיבות אלה, אציע לחברו לדחות את שני הערעורים.

**יורם צלקובnick, שופט
ס. נשיאה**

השופט ג' שלון:

אני מצטרפת ומסכימה לכל האמור בחוות דעתו של האב"ד, השופט צלקובnick.

גילת שלו, שופטת

השופט י' עדן:

שונה דעת. לגישתי, ערעור המדינה בדיון יסודו, הענישה בגין הדין אינה נותנת מענה ראוי והולם לחומרת המעשים, היקפם, הסדרתיות ביצועם, ומשמעותם הקשה כלפי המתלוננות, קורבנותו של המערער.

МОВН CI לאות עמדתי האמורה, הרוי שמסכים אני למסקנה בדבר דחית ערעור המערער על הרשותו.

(**"המערער"** - המערער בעפ"ג 9135-06-17, והמשיב בעפ"ג 17-06-9503).

תחליה ATIICHIS להסדר הטיעון אל מול העובדות המפורחות בכתב האישום - כתוב האישום הכללי אישום אחד בלבד מפרט שלוש פרשיות אשר כל אחת מהן הינה נפרדת וענינה יכול להיות לאישום נפרד בפני עצמה. כל אחת מהפרשיות כוללת שורת מעשים שבוצעו ע"י המערער כלפי מתלוונת אחרת.

מנגד, הסדר הטיעון, וכך גם הכרעת הדין בעקבותיו, כוללים הרשעה בעבירה אחת, אחת בלבד, של מרמה והפרת אמונים בניגוד לסעיף 284 לחוק העונשין, והרשעה בעבירה אחת בלבד של הטרדה מינית תוך ניצול יחס מרות.

בהיבט זה הסדר הטיעון בעיתוי בהקללה הרביה שהוא מקל עם המערער. מדובר בנסיבות אשר יש בהן, מכוח העובדות המפורחות בכתב האישום, כדי להקים לפחות שלוש עבירות של מרמה והפרת אמונים, לפחות אחת בגין כל אחת מהמתלוונות, ובנוסף לפחות שלוש עבירות של הטרדה מינית, לפחות אחת בגין כל אחת מהמתלוונות. אם לא די בכך, הרוי שיש בנסיבות המפורחות בכתב האישום, גם כדי להקים עבירות חמורות יותר מהעבירות של מרמה והפרת אמינים, והטרדה מינית.

ההסדר, ככל הסדר, הינו תוצאה **"מיצוי כוח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך בשם לב לכל נסיבות התקין..."** (עפ' 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013).

הגם שההסדר כובד, גם בגין המקל של הרשעה בשתי עבירות בלבד, הרוי שאין להתעלם מהנסיבות החמורים של ביצוע המעשים ע"י המערער, וריבויים, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם ולאחר מכן הענישה במסגרת.

קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע עבירה, ואין קשרה אף בעבירה כפי נסחה וכפי עונשה הקבוע בחוק, אלא גם, ובעיקר, בנסיבות המסייעות של הביצוע, תוצאה העבירה ומידת חומרתה. ר' למתחם העונש ההולם אשר נקבע ע"י בית משפט היבט אינדיידואלי הקשור ונסיבות המקורה המסוים הנדון. ר' עפ' 1323/13 חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), בו התייחסות לצבון האינדיידואלי אשר קבע המחוקק לשלב קביעת המתחם.

המשמעות האופרטיבית הינה כי המרכז של השיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם הינו בעובדות המפורחות בכתב האישום. בכפוף למסגרת העבירות המוסכמת.

מצאתי לנכון להרחיב בעניין זה, לאור הפער בין המתחם שנקבע ע"י בית משפט קמא, אשר מוסכם על חבריו, לבין הנסיבות החמורים של ביצוע העבירות ע"י המערער, היקף המעשים, התקופה הארוכה בה בוצעו ומספר הקורבנות.

השורה הארוכה של המעשים שבוצעו ע"י המערער, בנסיבות מיוחדות, מחייבת מענה עונשי תקיף, ולגיטימי, אין לקבל את המענה הפיסי הבא לידי ביטוי בענישה הכללת של"צ, ללא מאסר בפועל או לכל הפחות מאשר יכול ירוצה על דרך עובדות שירות.

הסדר הטיעון כולל, לצד ההסכמה על העבירות בהן יורשע המערער, גם טווח ענישה מסוים שתקרותו מאסר בפועל בדרך של עובדות שירות, דהיינו שישה חודשים, ומנגד, ההגנה חופשיה בטיעונה לרבות לעתירה לאי הרשותה.

ב"כ המדינה עתרו בבית משפט קמא לקביעה מתחם עונש הולם הנע בין 5 ל- 12 חודשים מאסר.

מתחם העונש ההולם עניינו לקביעה ע"י בית המשפט, וזהו: **"קביעה נורמטיבית של בית המשפט בדבר האיזון הרأוי בעניין החבירה בין כלל השיקולים הרלבנטיים על פי המתכוונת הקבועה בחוק. מתחם הענישה אינו תלוי איפוא בכוח המיקוח של מי מהצדדים, או בהעדפותיהם (האישיות, או המוסדיות)"** (ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י 4.12.2013).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות ע"י המערער מביאה למסקנה כי מתחם העונש ההולם לשורת מעשי הינו בין 6 ל- 18 חודשים מאסר בפועל, ובפרק התחתון, יכול והמאסר ירוצה בדרך של עובדות שירות.

חומרה יתרה עולה מנסיבות ביצוע העבירות ע"י המערער. תמים דעתם אני עם היבטי החומרה אשר פורטו ע"י חברי, עת丹 הוא בשאלת אפשרות ביטול הרשותה של המערער, ואולם, חומרה זו צריכה לקבל ביטוי גם בשיקולים לקביעה המתחם.

מדובר בשורה ארוכה של מעשים מתוכננים שבוצעו כלפי שלוש מתלונות, במשך חודשים רבים, תוך ניצול מעמדיו ותקמידו של המערער, ומנגד, ניצול של נסיבותה האישיות, וחולשת מעמדן אל מולו.

המערער, באופן מתוככם, מתכנן את מעשיו כלפי כל אחת מהמתלונות, ותוך ידיעה ברורה בדבר חולשתן ונסיבותה האישיות, כמו גם מצוקותהן האישיות, מנשה שוב ושוב, עם כל אחת מהן, לקבל את אשר חתר לו, קיום מערכת יחסים אינטימית עימן.

אין מדובר במסקנות שעולות מעובדות כתוב האישום, ואין מדובר בהרחבה מעבר לעובדותיו. הדברים כתובים מפורשות במסגרת כתוב האישום אשר בכל עובdotio הודה הנאשם.

היבטו **"ניגוד עניינים"**, אשר מצא את מקומו בគורת אחד הפרקים שבכתב האישום, הינו ביטוי מקל ביותר לעובדות המפורשות שם. אין מדובר בהיקלעות של המערער ל**"ניגוד עניינים"**. המערער יצר בעצמו, תוך תכנון והתעלמות מקשרי המתלונות, ומהמקום בו הוא מעמידן, את אותו **"ניגוד עניינים"**. המערער הציג מצגים **"על מנת לקדם את**

ענינו *האיש שוטר, לרבות יצירת תנאים שאפשרו קשר אינטימי עימן*" (סעיף 8 לכתב האישום).

סעיף 12 לכתב האישום מתאר כי בחלק מהמקרים פועל המערער בעניין של השטרות והיה עימן הקשר אינטימי, עת בנסיבותיו היו תלויות ועומדות ונדרנות בפני הגורמים הפיקודיים הרלבנטיים שהיו כפויים אף הם למעערר. מצב דברים זה נוצר ע"י המערער.

שורת היבטים חמורים במשמעו המערער אינה מקבלת ביטוי בתחום העונש ההולם שנקבע ע"י בית משפט כאמור, כמו גם בענישה שהטייל.

אין מדובר בנסיבות חד פעמיות של המערער, וזאת בזכות לכל אחת מהמתלוננות כללו סדרת פעולות מתוכננות, תוך ניצול סיטואציות שונות, ובעיקר ניצול של מעמדו, לצד ניצול קשיים אישיים של המתלוננות.

כן, המתלוננת בפרשה הראשונה, היא אם חד הורית המגדלת בגפה את ילדיה הקטנים ופניה אליהם קשורה הייתה באופן ישיר לנסיבותה אלו, שכן היה לה קושי לשחות במסגרת הכשרה בתנאי פנימיה מלאים. המערער ניצל, במידעה גמורה, באופן מתוכנן, את ידיעתו בדבר קשייה ונסיבותה של מתלוננת זו, וביצע שורה ארוכה של פניות, בנסיבות, ניסיונות, ומציגים, על פני חודשים רבים, כלפי מתלוננת זו.

כתב האישום מתאר את המיליכוד בו הושמה המתלוננת בעקבות מעשיו של המערער. סעיפים 20 - 24 לכתב האישום מתארים את מעשהו המתוכנן של המערער, אשר בעקבות הנסיבות נאותה המתלוננת לגשת ולומר לו שלום, כשהיא ישבת ברכבה. אז המערער פשט את חולצת המדים שלו ונותר בחולצה קצרה שרולים, ואף הסיר את לוחות הזיהוי המשטרתיים ברכב והחליפן בלוחות זיהוי אזרחיות על מנת לא לעורר את תשומת לב העוברים ושבים, קרא למטלוננת להיכנס לרכבו המשטרתי, וביקש ממנה לסגור את הדלת.

המתלוננת שבה והדגישה כי המצב אינו נעים לה, אך לא היה בכך כדי להביא את המערער לחදול ממעשו. היא החלה לשאול אותו אם הצליח לקדם ממנה בעניין הקורס בו הייתה אמורה להשתתף, והמעערר מצידו מתחילה להפנות כלפי אמריות מיניות, ובא אליה בטרונה שאינה מתפנה אליו.

المعערר אינו נרתע, ומנסהק את המתלוננת בשפתיה, תוך החדרת לשונו לפיה, היא נסoga, אומרת לו שהדבר אינו נעים, אך הוא מתעלם מהתגובה ומוסיף ואומר לה דברים, ומפציר בה להמתין שוב, תוך שהוא מטיח בה שהיא כל הזמן מהרתת, והוא לא נעתרה לו.

על פי האמור בסעיף 27 לכתב האישום, המתלוננת חששה "כי אם לא תשתק עמו פעולה ולא תגיב למסרונים שליח לה, אז יוביל לה". נוכח התנהלותו המתווארת של הנאשם, הייתה המתלוננת נתונה במלcold וחששה לסרב לו באופן נחרץ, בשל תלותה בו ובעזרתו בעניין תנאי שירותה בקורס על רקע מצוקתיה ונסיבותה

האישיות הקשות".

מצאתי לנכון לפרט את האמור לעיל, הויאל ויש בעובדות אלו, בהן הודה המערער, כדי לבטא את החומרה יתרה שבמעשיו. מדובר בהטרדה מינית מתוכננת ומכוונת, וניצול באופן מודע מצוקה אישית של שוטרת, ונסיבות אישיות שלא.

מדובר בשורת מעשים אשר יש בהם כדי להקים שורת עבירות, בחלוקת חמורות כמה מונחים אלו המוחסוטים למערער.

הלוזה נאמר כי המענה העונשי הראי הינו של"צ ?

גם הפרשה השנייה והשלישית עניין ניצול נסיבות אישיות של מתלוננות, וניצול מעמדו של המערער, שלא באופן חד פעמי, שלא באופן מקרי, תוך תכנון, וחזרה על דפוס פעולה.

המתלוננת בפרשה השנייה קיבלה מכתב פיטורים, ודאגתה לעובדתה הביאה לפניה לשכת המערער, בעקבותיה מתקשר אליה המערער, ומתחילה התכתבות במסרונים שתוכנם מוקזע, ובנקודה מסוימת החל המערער להסיט את הקשר לקשר בעל אופי מיני, "**תווך שהוא מבין היטב כי מתוקף מעמדו, מרחב הסירוב של המתלוננת הינו מוגבל....**", והמערער ממשיך בכך כמה וכמה פעמים.

גם הפרשה השלישית עניינה מעבר מעוניינים במסגרת העבודה לניסיונות של המערער לקיום קשר אחר. המערער שולח מסרונים, תמונה, ושוב ושוב ממשיך בכך כמה וכמה ניסיונותיו.

על פני הדברים כל אחד מהמעשים כלפי כל אחת מהמתלוננות מהוות הטרדה מינית כאמור בסעיף 3(א)(3), 3(א)(4), 3(א)(6)(ג), ו- (ח).

בכל אחת מנקודות הזמן בהשתלשלות העניינים אל מול כל אחת מהמתלוננות, יכול היה המערער לעצור ולהדול ממעשו, אולם הוא לא עשה כן, גם כאשר מסרים ברורים, שליליים, נמסרו לו.

לכל האמור יש להוסיף את המעד הבכיר ביותר של המערער, שהוא בדרגת ניצב ושימוש בתפקיד סגן המפקח הכללי של משטרת ישראל בזמן הרלבנטיים. לניצול של מעמדו זה, של תפקידו ושל סמכויותיו, על מנת לאפשר לו ביצוע העבירות האמורות, יש היבט של חומרה יתרה.

כל אלו צרכים קיבל ביטוי במסגרת מתחם העונש ההולם, המבטא את הקביעה הנורמטיבית של בית המשפט ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, הפגיעה בערכיהם המוגנים ושיקולי העונשה הצרכים לקבל ביטוי.

במעשיו פגע המערער פגעה קשה, חוזרת ונשנית, בערכיהם המוגנים של כבוד האדם, גופו, פרטיות גופו, והזכות לאוטונומיה על הגוף, ובוחבה המוטלת עליו לשמר אמונם בהתאם לתפקיד הציבורי שנטל על עצמו.

מעשי המערער פוגעים גם בערכיהם המוגנים של אמון הציבור ועובד הציבור וטוהר המידע המתחייב לעובדי ציבור ושלטון החוק, פגעה זו מקבלת משנה תוקף ממשבוצעת היא על מי שאמון על אכיפת החוק בתפקיד כה בכיר.

ביחס לחומרת מעשיו של המערער, אפנה לדברים שנכתבו בಗזר הדין בת.פ. (בית משפט שלום חיפה, כב' השופט ע. קוטון) 61239-01-16 מ"י נ' פלוני (23.4.2017):

"מעשו של הנאשם חמורים הם, יש בהם להטיל צל ואפלת על מערכת אכיפת החוק בכללותו, ולפגוע באמון הציבור במערכת זה."

תפקידו הבכיר של המערער, לצד ריבוי המעשים, חומרתם והפגיעה הקשה בקורבנותיו, מティלים צל כבד ואפלת כבדה על האמון הנדרש למערכת אכיפת החוק.

תפקידו הבכיר של המערער, וביצוע העבירות במסגרת תפקיד זה ותוך ניצול המעד, הסמכות, והשרה במסגרתו, הינם נסיבה לחומרה. יש להציג זאת לאור כך שנשמעו טיעונים, ואף התקבלו בחלקם ע"י חברי, ביחס להתרדרות המערער מרום מעמדו. משקל מסוים יש לתת לכך, במסגרת הענישה בתוך המתחם, אולם, לפני התייחסות להתרדרות מרום המעד, יש לחת את המשקל המרכזי לשימוש שנעשה ברום המעד, לשימוש הפסול אשר שמעותו כלפי הקורבנות קשה וחמורה.

המעערר הפעיל את סמכותו, והשתמש ברום מעמדו, בניסיונות להפיק לעצמו סיפוק של צרכי, תוך ניצול מצוקת המתלווננות. במצב דברים זה, המשקל של ההתרדרות מאותו רום מעמד צריך להיות לטעמי פחותה בהרבה מהמשקל השני לכך.

לחומרת השימוש בסמכות והפעלה לצורך סיפוק צרכים, דוגמת מעשי המערער, אפנה לאשר נפקק בע"פ 2695/93 שירי נ' מ"י (28.7.1993):

"אין לסבול את התופעה, שלמרבה הצער נפוצה היא, כי מעבידים ואנשים בעלי שרה יפעלו סמכותם על הנתונים למטרות כדי להפיק לעצם טובת הנאה מינית.

הכפיות של הנתונים למטרות של כאלה מעמידה אותם במצבה אמיתי, ולא אחת ירכינו ראש ולמורת רוחם ישליינו עם התנהגות כזו, שלא זו בלבד שיש בה פסול וטעם לפגם, אלא שיש בה כדי להשפיל את האדם בו מבוצע המעשה ולפגוע פגעה קשה בכבודו ובצנעת פרטיותו.

יש לטעת בלבם של אלה את התחשוה ואת הביטחון שיש דין ויש דין, ויש מי שאמון על הגנת זכויותיהם כאזרחים.

גישה "פטרונית" זו ראוי לה שתיעלם עד מהרה מחברתנו. בית המשפט יכול, במסגרת סמכותו, לתרום למיגור התופעה, בקביעת מדיניות ענישה מרתיעה בחומרתה".

דברים אלו, שנכתבו זה מכבר, יפים למקורה שבפנינו.

ענישה הכללת הטלת של"צ (לצד ענישה נלוית כאמור בגין הדין) בגין סדרה חמורה של מעשים, כאמור, המבוצעים על ידי מי שנמצא ברום המעדן והשරרה שנמצא בו המערער, אינה נותנת את התחשוה או את הביטחון הנדרשים. לא לנפגעות ביצוע העבירות ע"י המערער, ולא לנפגעות מביצוע עבירות שכאלו בכלל.

מתחם העונש ההולם אשר נקבע ע"י בית משפט קמא, ואומץ ע"י חברי, אין בו כדי לתת ביטוי הולם וראוי לחומרה היתרה של מכלול הנסיבות האמורות, ובפרט לריבוי המעשים ולニיצול של הנסיבות האישיות של קורבנות המערער.

מה מסר יועבר בענישה שכזו לנפגעות ביצוע העבירות, לנפגעות עתידיות אפשריות, ולמענה הנדרש לפגיעה בערכיהם המוגנים, שביצוע המערער בנסיבות החזירים והנסנים ?

חותרת ענישה הכללת של"צ, אינה כוללת אף לא מאסר בעבודות שירות, משמעותה מענה פיסני, מקל, ונעדר היבטים של הרתעה גם מול.

מרבית הפסיקה אליה הפנו שני הצדדים עניינה מעשה חד פעמי כזה או אחר, ולא הובאה בפנינו פסיקה שעונייה הסדרתיות, ההיקף, ומשך הזמן של ביצוע המעשים, כפי שבעוניינו של המערער. מכאן, שקיים קושי למדוד על הענישה הרואיה, מהפסיקה עד כה.

סביר אני, כי המענה העונשי הרואיו, מחייב מתן דגש על שיקולי ההרתעה, ובהתאם הניצול האמור של נסיבותהן האישיות של המתлонנות, ובפרט נסיבותהן האישיות של המתлонנות באישום הראשון, גם משקל לשיקול הגמול.

מכל האמור, מתחם העונש ההולם לעבירות אשר ביצוע המערער בנסיבות ביצוען, צריך לכלול עונש מאסר בין 6 ל- 18 חודשים, כאשר ברף התחתון יכול וירוצה המאסר בעבודות שירות.

במסגרת המתחם, יש להביא את נסיבותיו האישיות של המערער, כמו גם את תרומותתו, לגביה העידו עדים בבית משפט קמא, ונטען טענות בפנינו. כמו כן, לזכות המערער יש להביא את העובדה שהודאתו בעבודות כתוב האישום מנעה את

הצורך להביא את המתלוננות אל דוכן העדים, ולגרום להן לחוות שוב את העולה ממעשי המערער.

שורת שיקולים אלו לזכות המערער, הינה במסגרת המתחם בלבד, ואין בהם כדי להביא לענישה הפחותה מהרף התיכון של המתחם.

ענישה אשר תאפשר למערער ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, מביאה לידי ביטוי את מלאה השיקולים לקולא בעניינו, לרבות המשמעות של ההליך הפלילי ביחס אליו, אשר כפי שצוין לעיל, לטעמי, ניתן לה משקל רב מידיו.

ענישה זו, אשר תכלול 6 חדש מאסר בעבודות שירות, עודנה במסגרת טווח הענישה אשר מוסכם על הצדדים, במסגרת הסדר הטיעון.

יש להוסיף כי טוב היה לו לא נשמעה, מטעם המערער, בדיון בפנינו, הטענה כי המערער **"פתח את רוחות הפרט במשטרת..."**. "יתכן ועשה כן המערער ביחס לתנאי שירות כללים של שוטרים, אולם, מעשיו כפי המפורטים בכתב האישום אשר בעבודותיו הודה, מראים פגעה קשה בשוטרות, תוך ניצול קשיי הפרט הננתן למראתו של המערער.

МОבן כי יש לדחות את ערכו של המערער על עצם הרשותו. עתרת המערער לביטול ההרשעה נעדרת כל יסוד, ואני יכול להתייחס עם חומרת מעשי, ריבויים, ותוצאותיהם כלפי המתלוננות. בעצם העובדה שהמערער מעלה עתירה זו לאי הרשעה, יש כדי להעלות ספקות בדבר הבנתו את חומרת מעשי, משמעותם, וביחס למידת קבלת האחריות על ידו.

מכל האמור, לו תישמע דעתך, לצד דוחית הערכו שהגיש המערער (עפ"ג 17-06-9135), יתקבל ערכו המדינה (עפ"ג 17-06-9503), וחולף 400 שעות של"צ, יוטל על המערער מאסר למשך 6 חודשים, אשר יכול וירוצה על ידו בעבודות שירות.

سؤال עדן, שופט

אשר על כן, נדחים שני הערעורים שבפנינו, באופן, שערעורו של המערער נדחה על פי דעת כל השופטים, וערעורו של המדינה נדחה בדעת רוב השופטים, כנגד דעת המיעוט של כב' השופט י' עדן.

העתק פסק הדין יועבר לשירות המבחן לצורך קביעת תוכנית של"צ.

ניתן היום, י"ט חשוון תשע"ח
(08 נובמבר 2017),
במעמד הצדדים.

יואל עדן, שופט   גילת שלו, שופט
יורם צלקובסקי, אב"ד